

NIEUWSBRIEF van Ine Zuurmond, EIRENE-vrijwilligster in Amerika

Daar vertrok ik dan op 19 september 2008, uitgewuifd door mijn partner Carla Borgers, familie en vrienden. Op weg naar dat grote Amerika, vanaf Schiphol via Londen naar Baltimore.

Op 20 september arriveerde ik daar; ik zou worden afgehaald door een stafid van de BVS (Brethren Volunteer Service). Mijn aankomst was mooi op tijd. Een ambtenaar voegde mij toen ik mijn papieren liet zien direct toe: "Madam, you must leave the country on the 19th of September next year!" Ik knikte: ja dat wist ik wel. Ik mocht echt maar een jaar blijven. Er werd een foto van me gemaakt en vingerafdrukken van beide handen genomen. Van de duimen nog eens extra (hadden ze er al niet genoeg?). Toen een stempel in mijn paspoort en hè hè, ik mocht Amerika in.

In de aankomsthal echter geen BVS stafid te zien. Na een half uur wachten begon ik toch wat nerveus te worden en ging naar een balie. Een aardige wat oudere Amerikaanse mevrouw wilde graag helpen en liet omroepen dat ik was aangekomen.

Na nog een half uur arriveerde eindelijk het BVS stafid in een paars BVS T-shirt om me op te pikken.

In de auto ontmoette ik nog vier andere vrijwilligers die net als ik op weg waren naar New Windsor, Maryland.

Na de rit van ongeveer een uur kwamen we aan in Windsor Hall (klinkt deftig hè?). Ik deelde een kamer met Anika, een jonge Amerikaanse van 24 jaar. Ik zou in de komende drie weken optrekken met nog 18 andere vrijwilligers tijdens de introductieweken.

In september had ik al een tweeweekse introductie van EIRENE gehad in Duitsland met overwegend jonge mensen. En ook hier bij de BVS waren het voornamelijk jonge mannen en vrouwen die gemotiveerd waren om gedurende een jaar vrijwilliger te zijn.

Mijn leeftijd van (toen nog) 62 jaar bleek echter geen enkel probleem te zijn voor deze jonge mensen. Samen maakten we maaltijden klaar in zgn. 'foodgroups'. Ik zat in een foodgroup met twee 19-jarigen, een jonge man en een jonge vrouw, die beiden nog nooit eerder een maaltijd hadden voorbereid, laat staan gekookt. We moesten zo'n twee dagen per week samen inkopen doen en alles voorbereiden. Na drie weken wisten ze zonder mijn leiding een fruitsalade te maken en was het ze duidelijk hoe je rijst kookt, groenten snijdt en hoe je op de afgesproken dinnertime van 18.00 uur klaar moet zijn. Het was een leuke ervaring en dat gold voor ons alle drie.

Aan het eind van de derde week hoorden we allemaal naar welk project we zouden gaan. We hadden allemaal vooraf een aantal projecten kunnen aangeven waar we graag naar toe zouden willen en het was spannend of we inderdaad het project van onze eerste keus zouden 'krijgen'. Ik kreeg inderdaad het project dat bovenaan mijn lijstje stond. En zoals velen van u inmiddels weten ben ik terecht gekomen in Bridgeway in Lakewood in Colorado. Het is een opvanghuis voor zwanger tieners en hun baby's. Voor meer informatie over Bridgeway kunt u terecht op de website: www.bridgewayhomes.org

De reis erheen ging per trein van Washington naar Denver, een geweldige reis van 2 ½ dag. In Denver werd ik van de trein gehaald door Carolyn, een stafid van Bridgeway. Zij bracht me naar Golden, naar het huis waar ik nu verblijf samen met nog twee vrijwilligsters: Rita, een vrouw van mijn leeftijd uit Duitsland en Julia uit Californië, nu 21 jaar.

Ik bewoon een leuke kleine eigen kamer en we delen met elkaar zitkamer, keuken en badkamers.

Het huis ligt op 7,4 mile van Bridgeway. We hebben de beschikking over 2 auto's waarmee we van en naar Bridgeway rijden.

Ik werk in wisseldiensten en moet regelmatig ook 's nachts aanwezig zijn (slaapdienst).

Het werk is erg afwisselend: van oppassen op de baby's in de daycare, meegaan met de jonge vrouwen voor een zwangerschapscontrole tot het schilderen van muren in de kamers voor nieuwe bewoonsters enzovoort.

(Op de foto zit ik met baby Alex in de daycare, nogal verrast door de camera)

Het is in elk geval niet saai. Inmiddels heb ik met verschillende residents (bewoonsters) een leuk contact opgebouwd.

Bridgeway hanteert stevige regels voor de residents die strikt nageleefd moeten worden en die gecheckt worden door de 'housemoms', waar ik er één van ben. Dat is ook zeker nodig.

De jonge vrouwen –meisjes vaak nog– moeten na hun zwangerschap leren hoe ze hun kind kunnen opvoeden en hoe ze een huishouding moeten runnen. Het valt ze soms echt niet mee. Uiteindelijk is het de bedoeling dat ze na uiterlijk 1 ½ jaar zelfstandig gaan wonen.

Ik heb hier nu ruim vier maanden rondgelopen en zelf ook een beetje ervaren hoe het is om aan de onderkant van deze samenleving te leven, zoals deze jonge vrouwen doen.

Bridgeway krijgt veel donaties op het gebied van babyspullen, zoals blikken voeding, luiers, flessen en babykleden. Maar ook blikken voedsel (groenten en fruit) voor de residents.

Nog steeds heb ik er geen spijt van dat ik deze keuze heb gemaakt, ook al valt het soms echt niet mee om zo ver weg te zijn van alle mensen die me dierbaar zijn.

Dit was een eerste indruk van wat ik hier zoal doe. Volgende keer meer.

Een hartelijke groet van Ine Zuurmond

